

LBRIS

We know
books

MARK TWAIN

Aventurile lui
Huckleberry Finn

Traducere de Monica Manolachi

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TWAIN, MARK

Aventurile lui Huckleberry Finn / Mark Twain; trad. de:
Monica Manolachi; pref.: Lucian Pricop – Ed. a 7-a – București:
Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-256-9

I. Manolachi, Monica (trad.)

II. Pricop, Lucian (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Prima epopee a sudului american</i> (Lucian Pricop)	7
<i>Aventurile lui Huckleberry Finn</i>	
Capitolul 1	13
Capitolul 2	17
Capitolul 3	24
Capitolul 4	29
Capitolul 5	33
Capitolul 6	38
Capitolul 7	46
Capitolul 8	53
Capitolul 9	65
Capitolul 10	70
Capitolul 11	74
Capitolul 12	82
Capitolul 13	90
Capitolul 14	96
Capitolul 15	101
Capitolul 16	107
Capitolul 17	116
Capitolul 18	126
Capitolul 19	138
Capitolul 20	147

Capitolul 21	157
Capitolul 22	167
Capitolul 23	173
Capitolul 24	179
Capitolul 25	186
Capitolul 26	194
Capitolul 27	203
Capitolul 28	210
Capitolul 29	220
Capitolul 30	230
Capitolul 31	234
Capitolul 32	243
Capitolul 33	249
Capitolul 34	256
Capitolul 35	262
Capitolul 36	270
Capitolul 37	276
Capitolul 38	283
Capitolul 39	290
Capitolul 40	296
Capitolul 41	302
Capitolul 42	309
Nu a mai rămas nimic de scris	317

PRIMA EPOPEE A SUDULUI AMERICAN

Mark Twain ajunsese la finele secolului al XIX-lea cel mai cunoscut american, astfel încât aparițiile lui publice mobilizau interesul general. A fost tipograf, pilot de vapor pe Mississippi, a căutat argint în Nevada; era ateu, pătruns totuși de valorile morale ale familiei. Și-a pierdut toate economiile în falimentul unei bănci, transformându-l într-un fervent contestatar al sistemului bancar. În ultimii săi ani de viață devenise depresiv, dar și-a păstrat intact umorul.

Aventurile lui Huckleberry Finn, acest roman care s-a bucurat și se bucură încă de interesul publicului, pare scris în joacă. Avem însă, fără îndoială, prima epopee autentică a sudului american și, cu siguranță, cea mai cunoscută, de un umor extraordinar și de o profunzime a observației experimentată mult mai târziu de adepții realismului.

Povestea este simplă. Huck Finn, micul vagabond al orășelului sudist de pe malul fluviului, a fost adoptat de o văduvă cumsecade, ceea ce știm din *Tom Sawyer*. Are un disconfort explicit în relație cu sistemul educațional, pe care încearcă să-l evite. În privința interdicției de a fuma, Huck ajunge la înțelegere cu văduva care-l adoptase pentru a-l „civiliza“, să mai aprindă câte o pipă, dar pe ascuns. Sora văduvei, în schimb, e persoana autoritară care-l face pe Huck să disprețuiască fundamental viața „civilizată“ și „regulile ei idioate“.

Asta până când revine în viața adolescentului Huck tatăl său revoltat și hotărât a corecta diferențele de imagine între fiul îmburghezit și tatăl sărac. Finn tatăl îl răpește pe Huck și-l duce în

casa lui de pe malul fluviului. Huck reușește să scape și pe insula pe care s-a refugiat dă peste Jim, negrul care a fugit de la stăpâna lui, fiindcă a aflat că vrea să-l vândă. Și pornesc amândoi pe o plută, spre libertatea lui Jim și departe de tatăl abuziv al lui Huck, cel care când se îmbăta avea vedenii și sărea să-și omoare progenitura.

Pe drum se pricopsesc cu doi golani care se fac stăpâni pe pluta lor. Unul se pretinde duce, iar celălalt rege. Cei doi escroci știu să scape cu fuga de fiecare dată când dau câte o lovitură de-a lungul călătoriei. Până când, în criză de bani și de inspirație, îl dau de gol pe Jim, că e sclav fugar. Jim ajunge prizonier la o fermă al cărei proprietar e rudă cu mătușa lui Tom Sawyer. Huck vrea să-l elibereze și, în acest scop, se dă drept Tom. Dar la fermă apare și Tom, care pentru a nu-i încurca socotelile prietenului său, se dă drept Huck. Și se apucă ei să-l elibereze pe Jim, așa cum scrie în cărțile de aventuri. Între timp, Huck reușește să-i vadă pe rege și pe duce dați prin catran și fulgi și plimbați ca atare prin localitate.

Partea proastă cu eliberarea lui Jim, care de fapt ar trebui să fie o evadare, e că fermierii își închipuie că au de-a face cu o conspirație, așa că fac o poteră ca să-l prindă. Îl capturează pe negrul fugar și îl rănesc pe Tom care, ca să nu pățească Jim ceva, le spune agitaților poterași că între timp negrul fusese eliberat și că-i organizase evadarea doar așa, pentru a trăi un moment de bucurie datorită aventurii.

Dar ce s-a întâmplat cu tatăl lui Huck? A fost omorât, iar Jim l-a văzut cu ochii lui mort, într-o cabană luată de fluviu la inundație. Când află asta, Huck se simte încercat de o părere de rău, dar recunoaște că răsuflă mai ușurat, fiindcă atunci când se îmbăta bătrânul Finn devenea violent.

Aventurile lui Huck au prilejuit de-a lungul deceniilor de lecturi multiple descoperirea psihologiei copilului, perspectiva asupra lumii fiind construită prin participarea interpretativă, prin filtrul adolescentului. Astfel, viața micilor așezăminte de pe malul fluviului Mississippi și societatea din America de la începuturile secolului al XIX-lea nu sunt altceva decât proiecții ale unui personaj, este adevărat, înzestrat cu luciditate și realism.

Lucian Pricop

Aventurile lui Huckleberry Finn

CAPITOLUL 1

N-aveți cum să știți cine sunt dacă n-ați citit cartea intitulată *Aventurile lui Tom Sawyer*¹, dar n-are a face. Cartea a fost scrisă de domnul Mark Twain și tot ce spune el acolo este în mare parte adevărat. Le-a mai tras el de păr pe ici, pe colo – ei, doar așa, un pic, nu mult – dar, în mare, tot ce spune el acolo e adevărat. Cui nu i se întâmplă să mai și mintă din când în când? A, poate doar mătușii Polly, văduvei sau, cine știe, poate lui Mary².

Păi da, în carte era vorba și de Polly, mătușa lui Tom, și de Mary, și de văduva Douglas și, după cum spuneam, în afară de unele lucruri puse de la el, cartea spune adevărul adevărat.

Povestea aceea se încheia cam așa: Tom și cu mine am găsit banii ascunși de tâlhari în peșteră și ne-am îmbogățit. Ne-am ales fiecare cu câte șase mii de dolari, toți în monede din aur. Dacă îi puneai grămadă, erau un munte de bani. După aia, judecătorul Thatcher i-a luat și i-a pus să clocească dobândă, câte un dolar pe zi, și asta pe tot anul. Ce mai, o grămadă de bani, cu care nu mai știai ce să faci. Văduva Douglas m-a înfiat, jurându-se să facă din mine „un om țivilizat“, dar îmi venea tare greu să stau tot timpul numai în casă. Ea era foarte la locul ei și nemaipomenit de tipică în tot ce făcea. De-aia, când n-am mai putut răbda, am șters-o frumușel. Mi-am pus zdrențele alea vechi și m-am mutat iar în

¹ Roman publicat de Mark Twain în 1876, ai cărui eroi sunt Tom Sawyer și Huckleberry Finn.

² Personaje din romanul *Aventurile lui Tom Sawyer*.

poloboc, bucuros că eram de capul meu. Dar Tom Sawyer m-a căutat și mi-a dat de știre că avea de gând să pună pe roate o bandă de hoți, în care aș fi putut intra și eu, doar dacă m-aș fi întors la văduvă și m-aș fi făcut băiat de treabă. Așa că m-am întors.

Cum m-a văzut văduva, a început să bocească și mi-a spus că mi-s o biată oaie rătăcită și multe altele de felul ăsta, dar fără nicio răutate din partea ei. După asta, mi-a dat iar haine din alea noi, în care transpiram learcă și mă simțeam de parcă eram în chingi. Pe urmă a început iar vechea poveste. Cum suna clopoțelul pentru cină, trebuia să vii fără întârziere. După ce te așezai la masă, nu puteai să începi să mănânci imediat, ci trebuia să aștepti până ce văduva blagoslovea bucatele cu bărbia în piept, deși nu prea le lipsea mai nimic, atâta doar că fiecare fel fusese gătit în altă oală. Dacă le pui pe toate într-o strachină, e altceva, fiindcă se amestecă între ele, se fac mai zemoase și iese totul mai gustos.

După cină, văduva își scotea cartea și începea să mă dăscălească despre Moise și coșulețul de papură¹, iar eu ardeam de nerăbdare să aflu ce s-a mai întâmplat cu el, dar când am aflat că Moise răposase de hăt-hăt, de multă vreme, nu m-am mai sinchisit de el, pentru că, fie vorba între noi, nu prea mă dau în vânt după ăștia morți.

Într-o zi, când am vrut să trag și eu din pipă, am zis să-i cer voie văduvei. Dar ți-ai găsit!... Zicea că nu-i frumos, că-i un obicei grosolan și c-ar trebui să mă las de fumat cu totul. Dar așa merge treaba cu unii oameni. Se apucă să vorbească aiurea despre niște lucruri de care nici măcar n-au habar! Văduva tot bodogănea de Moise, un ins care nici măcar nu era rudă cu ea și care, fiindcă murise, nu mai putea fi de niciun folos nimănui, nu? În schimb, mă scotea întruna vinovat de o treabă care, orice s-ar zice, tot e bună la ceva. Unde mai pui că și ea trăgea tutun pe nas, dar pas de comentai ceva, bineînțeles. Ea cică avea dreptul.

¹ O legendă biblică povestește că Moise, după ce a fost născut, a fost pus într-un coșuleț, căruia i s-a dat drumul pe fluviul egiptean Nil. Coșulețul și copilul au fost găsiți de fiica faraonului.

Soră-sa, domnișoara Watson, o fată bătrână cu ochelari pe nas și cam slăbănoagă, venită de câteva zile să stea la ea, mă încolți apoi cu un abecedar. Mă chinui ea așa cam vreun ceas, până când a potolit-o văduva. Ajunsesem la capătul răbdărilor. După aceea, m-am plictisit de moarte o oră întreagă, simțeam că innebunesc. Domnișoara Watson mă cicălea tot timpul: „Huckleberry, ia-ți picioarele de-acolo“, „Huckleberry, nu mai sta în halul ăla de cocoșat, stai drept“. Nici nu trecea un minut și începea iar: „Huckleberry, nu mai căsca și nu te mai întinde așa. De ce nu-ți dai silința să te porți și tu mai ca lumea?“ Dar când a început să-mi vorbească despre iad, i-am spus cinstit că îmi doream să fiu și eu pe acolo. Asta a cam scos-o din papuci, chiar dacă eu nici n-o spuseseam din răutate. Nu voiam decât să plec. Oriunde, numai să plec în altă parte. Voiam o schimbare, de orice fel. Mi-a spus atunci că nu era frumos să-i vorbesc așa, că ea n-ar fi zis niciodată una ca asta și că, în ce o privea, avea să facă totul ca să ajungă în rai. Cât despre mine, gândindu-mă că nu-i mare scofală să mă duc acolo unde o să vină și ea, m-am hotărât să nu mă străduiesc câtuși de puțin s-o însoțesc. Dar bineînțeles că nu i-am spus-o, fiindcă s-ar fi aprins și mai tare, ceea ce n-ar fi dus la nimic bun.

Și, uite-așa, îi tot dădea înaintea cu raiul, căci, dacă se pornea, nu mai puteai s-o oprești. Zicea că în rai omul n-are altă treabă decât să se plimbe toată ziua de colo-colo și să cânte la harpă și asta tot timpul. Nu prea mi se părea mie cine știe ce, dar nu i-am spus nimic. N-am întrebat-o decât dacă Tom Sawyer ar putea nimeri și el în rai. Nici vorbă, mi-a răspuns și atunci m-am bucurat foarte tare în sinea mea. Nu de alta, dar chiar asta voiam, să fiu împreună cu Tom.

Domnișoara Watson m-a tot bătut la cap, până m-au ajuns oboseala și stinghereala. La puțin timp, au fost chemați în casă și negrii, iar după rugăciune toată lumea s-a dus la culcare. M-am dus sus în odaia mea cu un capăt de lumânare în mână. Am pus-o pe masă, m-am așezat pe un scaun de lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar degeaba. Mă simțeam atât de stingher, încât mai c-aș fi vrut să mor. Stelele străluceau pe cer, iar frunzișul copacilor fremăta cu o jale nemaipomenită. Am auzit

în depărtare țipătul unei bufnițe, bocind pesemne pe cineva care murise. Pe urmă o ciovică începu să cârâie și un câine să urle, semn că cineva era pe moarte. Iar vântul tot încerca să-mi șoptească ceva la ureche și, cum nu pricepeam ce-mi spunea, mă treceau fiori reci. Apoi se auzi dinspre pădure zgomotul pe care-l stărnesc strigoii când vor să ne spună ce au ei pe suflet și nu se pot face înțeleși și, negăsindu-și tihnă în mormânt, sunt nevoiți să bântuie și să se tânguie în fiecare noapte. Eram așa de abătut și de înfricoșat, încât tare mi-aș fi dorit să am pe cineva alături de mine. Pe urmă, un păianjen începu să mi se târâie pe umăr, dar i-am făcut vânt și a picat taman în flacăra lumânării. Până s-apuc eu să mă mișc, se și mistuise. Nu era nevoie să-mi mai spună cineva, căci știam că nu-i a bună și că o să-mi aducă nenorocire. Din pricina asta m-a cuprins un tremurici, de era cât pe ce să-mi cadă hainele de pe mine.

M-am ridicat, am dat trei ture în jurul scaunului și mi-am făcut cruce de fiecare dată. După asta, mi-am legat cu ață o șuviță de păr, ca să mă păzească de vrăjitoare. Nu prea credeam eu în chestia asta. Vraji de felul ăsta are rost să le faci dacă ai pierdut o potcoavă găsită, pe care voiai s-o atârni deasupra ușii într-un cui, dar nu auzisem pe nimeni până atunci să spună că poți să alungi în felul acesta ghinionul de a fi omorât un păianjen.

M-am așezat din nou, tremurând ca varga și mi-am aprins luleaua să fumez și eu ca omul. Văduva n-ar fi avut cum să-și dea seama, acum că toată casa era cuprinsă de o liniște mormântală. Apoi, după ceva timp, am auzit în depărtare, undeva în oraș, douăsprezece bătăi de ceas, bang-bang-bang, după care s-a făcut iar liniște, o liniște mai adâncă decât înainte. Dar nu după multă vreme, am auzit trosnind o creangă în întuneric, undeva printre copaci. Ceva se mișca pe acolo. Am rămas nemișcat, trăgând cu urechea. Cu greu am deslușit un mieunat, undeva jos. Grozav!... Am mieunat și eu încetișor de tot, am stins lumânarea și am sărit de pe fereastră pe acoperișul șopronului. De-acolo m-am lăsat în jos la pământ și m-am furișat pe burtă printre copaci. Firește că Tom Sawyer era acolo și mă aștepta.

CAPITOLUL 2

Am pornit tiptil pe o potecă pierdută printre copaci spre marginea grădinii văduvei, aplecându-ne ca să nu ne zgâriem capul de crengi. Taman când treceam pe lângă bucătărie, m-am împiedicat de o rădăcină și am făcut zgomot. Ne-am ghemuit la pământ, ținându-ne răsuflarea. Jim, negrul cel mare al domnișoarei Watson, stătea în pragul bucătăriei. Îl vedeam destul de bine, fiindcă în spatele lui pâlpâia o lumină. S-a ridicat și, întinzându-și gâtul, a ascultat cam un minut, după care a strigat:

– Care-i acolo?...

A mai tras puțin cu urechea, după care a luat-o tiptil și s-a oprit chiar între noi doi. Mai că puteam să-l atingem cu mâna. Am rămas așa nu știu câte minute, fără să scoatem niciun sunet, și pe deasupra mai eram și foarte aproape unul de altul. Mă apucase o mâncărimă pe la gleznă, dar n-aveam curaj să mă scarpin. După asta a început să mă mănânce și urechea, apoi spinarea, taman între umeri. Simțeam că mor dacă nu mă scarpin. De-atunci mi-am dat seama în mai multe rânduri că, dacă ești într-o companie mai simandicoasă sau la vreo înmormântare ori dacă vrei să dormi când nu prea ți-e somn, vasăzică dacă ești undeva unde nu ar trebui să te scarpini, tocmai atunci te apucă mâncărimea într-o mie de locuri deodată.

După un timp, Jim spuse:

– Hei, care ești? Unde ești, mă?... Să-mi sară ochii dacă n-am auzit ceva. Aha, știe Jim ce-i de făcut: stă aici până o s-audă iar.

Așa că se așeză pe pământ, între noi doi. Se rezemă cu spatele de un trunchi de copac și-și întinse picioarele, de cât pe-aci să mă atingă la picior. Începu să mă mănânce nasul așa de tare, că-mi dădură lacrimile. Dar tot nu m-am scărpinat. Apoi mâncărimea trecu în nări și de-acolo mai departe. Nu mai știam ce să fac să rămân nemișcat. Chinul ăsta a ținut vreo șase, șapte minute, dar mie mi s-a părut mult mai mult. De-acum mă mânca în vreo unsprezece locuri deodată. Simțeam că nu mai puteam răbda nici măcar un minut, dar am strâns din dinți și m-am hotărât să încerc. Chiar atunci Jim începu să răsuflă greu, după care începu să sforăie. Parcă mi se luase o piatră de pe inimă!...

Tom îmi făcu semn, un fel de șuierat printre dinți, și începurăm să ne târâm amândoi de-a bușilea. După ce ne depărtarăm vreo trei-patru metri, Tom se opri și-mi șopti că ar fi distractiv să-l legăm pe Jim de copac. Dar am zis nu. Dacă se trezea? Ar fi făcut târaboii și atunci s-ar fi băgat de seamă că nu mai eram în casă. Pe urmă, Tom mai spuse că n-are destule lumânări și că s-ar duce în bucătărie să mai ia vreo câteva. I-am zis că n-are rost să încerce. Dacă se trezea Jim și venea după noi? Dar Tom zicea că face să încercăm, așa că ne-am furișat în bucătărie și am pus mâna pe trei lumânări, pentru care Tom lăsă pe masă un bănuț de cinci cenți. Apoi am ieșit amândoi, iar pe mine mă treceau toate nădușelile. Dar ți-ai găsit!... Tom să plece așa ușor? Nu... Ținea morțiș să se târască până la Jim, ca să-i mai joace un renghi. Poate fiindcă eram singur, iar în jur era atâta liniște, dar mie mi s-a părut tare lungă așteptarea.

După ce s-a întors Tom, am luat-o pe potecă, de-a lungul gardului ce împrejmuia grădina, și am ajuns încet-încet în creștetul dealului povârnit, de peste drum de casă. Tom îmi povesti cum îi luase pălăria de pe capul lui Jim și i-o agățase de o cracă, undeva deasupra lui. Jim se mișcase un pic, dar nu se trezise. A doua zi, Jim avea să se laude că-l fermecaseră niște vrăjitoare care-l încălecase și cutreieraseră cu el prin tot satul, aducându-l după aceea la loc sub copac și lăsându-i pălăria atârnată de o creangă, ca să-i arate cu cine avusese de-a face. După încă o zi,

Jim avea să spună că de fapt vrăjitoarele i se urcaseră în cârcă și-l călăriseră până hăt departe, până în sud, spre New Orleans. De la o zi la alta, Jim tot lungea călătoria, ajungând puțin câte puțin să spună că vrăjitoarele îl purtaseră prin toată lumea, că-l sleiseră de puteri și-i învinetiseră spinarea. Jim era tare mândru de ce pățise, încât nici nu se mai uita la ceilalți negri. Negrii din împrejurimi veneau să-i asculte istoria și nu era altul mai vestit ca el în tot ținutul. Negrii veniți de departe rămâneau cu gurile căscate, măsurându-l cu privirea din cap până-n picioare ca pe nu știu ce minunăție. Negrii aștia stau mereu pe întuneric în bucătărie, lângă focul din vatră, și sporovăiesc despre vrăjitoare. Ori de câte ori vreunul din ei încerca să spună ceva, dându-și aere că ar ști tot, Jim îi tăia vorba:

– Hm! Ce știi tu de vrăjitoare?

Iar negrul acela făcea fețe-fețe și n-avea decât să se așeze undeva, mai în spate. Jim nu se despărțea niciodată de bănuțul acela de cinci cenți, pe care și-l legase cu o sfornică în jurul gâtului. Zicea că-i un talisman pe care chiar diavolul însuși i-l dăduse, spunându-i că poate lecui cu el pe oricine și că poate chema vrăjitoarele ori de câte ori voia dacă-i șoptea talismanului niște vorbulițe anume. Dar nu spunea niciodată care erau acele vorbulițe. Negri din tot ținutul veneau la el și-i dăruiau tot ce aveau la ei, numai și numai să le arate măcar o dată bănuțul acela de cinci cenți. Dar se fereau să-l atingă, știind că fusese în mâna diavolului însuși. De când îl văzuse pe diavol și fusese călărit de vrăjitoare, Jim nu mai era deloc bun de muncă.

Ca să revin, când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirea în urmă, spre satul din vale, unde scânteiau vreo trei-patru luminițe, pesemne acolo unde erau oameni bolnavi. Deasupra noastră, stelele străluceau ca niciodată, iar jos, pe lângă sat, șerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniștit și mareț. Cum coboram noi dealul, ne-am întâlnit cu Joe Harper, Ben Rogers și alți câțiva băieți, ascunși în tăbăcăria veche. Apoi am dezlegat o barcă și-am luat-o la vale pe fluviu, vreo două mile și

jumătate, până când am ajuns la știrbitura cea mare din coasta dealului, unde am tras la mal.

Ne-am dus spre un pâlc de tufe, unde Tom ne-a pus pe toți să jurăm c-o să păstrăm taina, după care ne-a arătat o văgăună în coasta dealului, pe unde tufișurile se îndeseau. Am aprins lumânările și ne-am târât pe brânci în văgăună, cale de cam două sute de metri, până am dat de larg. Tom începu să cerceteze pe unde puteam trece și curând se vârî sub un perete în care n-ai fi zis că era o crăpătură. Ne-am târât și noi după el până am ajuns într-un fel de chilie igrasioasă și rece. Aici ne-am oprit.

– Acum, începu Tom, o să înființăm o bandă de hoți, care o să se cheme „Banda lui Tom Sawyer“. Toți cei care vor să intre în bandă tre’ să jure credință și să semneze jurământu’ cu sângele lor.

Fiindcă toți voiau, Tom scoase din buzunar o hârtie pe care scrisese deja jurământul și începu să ni-l citească. Zicea cam așa: Fiecare băiat trebuia să fie credincios bandei și să nu-i trădeze secretele niciodată. Dacă cineva îi făcea vreun rău unuia dintre membrii bandei, oricare dintre băieți putea primi ordin să-l omoare pe ticălos cu familie cu tot și trebuia să se supună, neavând voie să mănânce, nici să doarmă până nu-i omora pe toți și nu le cresta pe piept o cruce, care era și semnul bandei. Nimeni din afara bandei nu putea folosi semnul acesta, iar dacă îndrăznea să-l folosească, trebuia judecat, iar dacă îl mai folosea o dată, atunci trebuia omorât pe loc. Dacă oricare dintre membrii bandei dădea vreun secret în vileag, trebuia să i se taie gâtul, iar cadavrul lui urma să fie ars și cenușa împrăștiată, iar numele trădătorului urma să fie șters de pe listă cu sânge, astfel încât nu mai putea fi pomenit niciodată de către membri, fiind blestemat și sortit uitării pe vecie.

Toți băieții au spus că era un jurământ tare frumos și l-au întrebat pe Tom dacă-l ticluise singur. În parte da, spuse el, iar restul îl luase din cărțile cu piraiți și cu hoți, căci orice bandă care se respectă are un asemenea jurământ.

Câțiva își dădură cu părerea că ar fi bine ca familiile băieților trădători să fie omorâte, ceea ce i se păru lui Tom o idee bună, pe care o adăugă cu creionul pe hârtie.

– Ce ne facem cu Huck Finn, că el n-are familie? întrebă Ben Rogers.

– Da’ ce, n-are tată? zise Tom Sawyer.

– Ba da, are tată, numa’ că de la o vreme nu prea mai e de găsit. Pe vremuri venea beat mort în tăbăcărie și se culca lângă porci, da’ de-un an și ceva n-a mai fost văzut pe-acolo.

Se porniră să despice firul în patru și erau cât pe ce să mă lase pe dinafară, pe motiv că fiecare membru trebuia să aibă o familie sau pe cineva care să poată fi omorât, altminteri n-ar fi fost corect pentru ceilalți. Tăceau cu toții, buimăciți, neștiind cum s-o mai scoată la capăt. Aproape că-mi venea să plâng, când deodată mi-a dat prin cap că domnișoara Watson se potrivea de minune. La nevoie, puteau s-o omoare pe ea.

– Da, merge. E-n regulă! spuseră băieții. Huck poa’ să intre în bandă.

Pe urmă, fiecare se înțepă în deget cu acul, ca să aibă cu ce iscăli. Mi-am pus și eu semnul pe hârtie.

– Și-acum, zise Ben Rogers, să vedem cu ce-o să se ocupe banda noastră.

– Numa’ cu jafuri și omoruri, răspunse Tom.

– Da’ ce-o să jefuim? Case, vite sau ce?...

– Astea-s fleacuri, bă!... Să furi vite sau alte lucruri de-astea nu-i jaf, ci găinărie, spuse Tom Sawyer. Noi nu suntem găinari. Noi tre’ să lucrăm în stil mare. Suntem tâlhari de drumul mare. Ne mascăm, oprim diligențe și trăsuri pe șosea, omorâm oamenii și le luăm ceasurile și banii.

– Trebuie neapărat să-i omorâm?...

– Bineînțeles. E cel mai bine așa. Unii mai deștepți sunt de altă părere, da’ de obicei se zice că-i cel mai bine să-i omori pe toți, în afară de ăia pe care putem să-i aducem în peșteră ca prizonieri, până sunt răscumpărați.

– Cum adică?...